WWW.INN.IR

ایران ورزشی

۲۰۰۰ تومان

روزنامه صبح ایران ■ سال بیست و پنجم ■ یکشنبه ۹ خرداد ۱۴۰۰ ■ May 30 - 2021 ■ ۱۸ شوال ۱۴۴۲ ■ شماره ۶۷۷۲

2411200075790003 6260757900037

عکس: امیرحسین خیرخواه

میلیچ به سیم آخرزد

دروغگوها دشمن باشگاه هستند!

ویلموتس به خودش مسلط نبود

جباری: دیگر دنبال پلی میکر نباشید

تاکتیک بحرین و عراق تخریب فوتبال ما است

پرونده ویژه

کمبود امکانات، حاشیه، مشکلات ساختاری و البته نتایج ضعیف

و همچنان پایه‌های ویران پرسپولیس

- پنجعلی: در هیچ جای دنیا نتایج تیم‌های پایه اهمیتی ندارد
- رضا جباری: نمی‌شود یک چهارم بقیه هزینه کنیم بعد بگویند چرا هفتم شدید؟
- علیرضا محمد: آب معدنی نداشتیم به بازیکن‌مان بدهیم
- محمد برزگر: به بازیکنی که پول، کار و ماشین ندارد چه بگوییم؟
- فاطمی مقدم: بچه‌ها کم لطفی کردند و کنار نیامدند

صفحه ۷

زلزله مربیگری در ایتالیا

تابستان داغ نیمکت‌ها

صفحه ۵

آغاز رقابت‌های اوپن فرانسه؛ از امروز

خیز نادال به سوی تاریخ‌سازی

صفحه ۵

تیم ملی متعلق به فرد، گروه یا جناح خاصی نیست

عزیزی خادم: نکته آزاردهنده، کمرنگ بودن حمایت است

صفحه ۲

سازمان برنامه و بودجه، ضلع سوم معادله مهم

اختلاف ۳۲ میلیاردی وزارت و فدراسیون!

صفحه ۲

سوت‌ها در شرایط مساوی قطعاً به نفع ما نیست

خاکپور: باقری تیم ملی را یکدست می‌کند

صفحه ۲

حشمت مهاجرانی: همه چیز برای موفقیت آماده است

اسکوچیچ دلیلی برای نتیجه نگرفتن ندارد

صفحه ۲

جلال چراغپور: مشکل داریم اما به روی خودمان نمی‌آوریم

نگاه اسکوچیچ به دعوت بازیکنان اشتباه است

صفحه ۲

حواشی بازی جنجالی پیکان - سایپا ادامه دارد

مدیر روستارفتنی شد تارتار برمی‌گردد

شایعه در شهر؛ رأی بازی پیکان – سایپا برمی‌گردد

صفحه ۳

فیلیپ لام و تیم ملی ایران

سرمقاله

احسان محمدی ■

فیلیپ لام ستاره سال‌های نه چندان دور تیم ملی آلمان و بایرن مونیخ در کتابش «تفاوت ظریف» می‌نویسد یکی از شباهت‌های فوتبال و زندگی این است که هر اتفاقی بیفتد و هر نتیجه‌ای رخ بدهد شما باید ادامه بدهید.

نوشتن این نقل قول با همه درست و دقیق بودنش در شبکه‌های اجتماعی احتمالاً موجی از حمله‌ها را با خودش خواهد آورد که به پیشواز توجیه شکست رفته‌اید. همان توجیه‌های قدیمی گزارشگرها و کارشناس‌های فوتبال بعد از هر ناکامی ملی. اینکه می‌گفتند «ما باید روی فوتبال پایه کار کنیم و در باشگاه‌ها به جوان‌ترها فرصت بدهیم و...» حرف‌های درستی که معمولاً جدی گرفته نمی‌شد تا شکست بعدی.

تیم ملی ایران در یکی از دشوارترین «برهه‌های حساس کنونی» قرار دارد. بازیکنان تقریباً هیچ راهی ندارند جز اینکه هر چهار بازی را ببرند و هیچ چیز را به دست ابر و باد و مه و خورشید و فلک نسپارند.

روی کاغذ حداقل دو سطح بالاتر از عراق و بحرین بازی می‌کنیم اما فوتبال را روی چمن بازی می‌کنند، جایی که متغیرهای غیرقابل پیش‌بینی در آن دخیل است. چه کسی فکرش را می‌کرد در دقیقه ۹۰ بازی با کره‌جنوبی در جام ملت‌های ۲۰۰۰ لبنان، علی دایی آن ضربه عجیب را به توپ بزند؟ هنوز و بعد از سال‌ها دیدن آن لحظه رنج‌آور است. اینکه ستاره بوندس‌لیگایی تیم ما آمده بود به دفاع کمک کند تا با گل درخشان کریم باقری بازی را ببریم و انگار یک نفر توپ را از روی کفش او کش رفت و... به همین سادگی باختیم، برگشتم تهران و نسلی از بهترین‌های فوتبال ما بدون دستاورد ملی ماندند.

مثل تمام تورنمنت‌هایی که رفته‌ایم گله‌هایی وجود دارد. همان کمبودهای همیشگی. از کیفیت زمین تا فقدان دیدار تدارکاتی، از شکوه‌های مالی تا گلایه‌های مدیریتی. ناف ما را با این چیزها بریده‌اند. یعنی اگر یک بار تیمی از ما به مسابقاتی رفت و این مشکلات وجود نداشت حق داریم یک جشن ملی برگزار کنیم اما وقتی سوت آغاز مسابقات زده شود برای هیچ‌کس مهم نیست که تیم ملی ناهار چه خورده است یا اتاق‌های هتل کیفیت داشته‌اند یا نه؟ همانطور که برای کسی مهم نیست مجموعه این اتفاقات و هدیه شدن میزبانی در زمان چه کسی رخ داده، ناکامی به پای فدراسیونی نوشته می‌شود که نیامده در چاه افتاد. همه پیروزی می‌خواهیم و صعود از این مرحله. چهار پیروزی پی در پی.

کسی دوست ندارد به ناکامی فکر کند. هیچ‌کس حتی نمی‌خواهد برای لحظه‌ای بازگشت تیمی را به فرودگاه امام تصور کند که از راهیابی به جام جهانی آن هم در گروهی با حضور بحرین و عراق بازمانده است. مگر می‌شود مهدی طارمی و سردار آزمون و علیرضا بیرانوند و مهدی قایدی و وحید امیری و علیرضا جهانبخش و مهدی ترابی و... را داشت و صعود نکرد؟ تجربه نشان داده است که بله می‌شود! اما این بار لطفاً برخلاف تجربه‌های تلخ قدیمی قدم بزنید، تاریخ را از نو بنویسید، این مردم، این کشور، به حال خوب، به یک شادی عمومی نیاز دارند. چیزی که هیچ حزب و گروه و دسته‌ای آن را به نام خودش سند نزند...

درباره جریان خطرناکی که ظاهراً به خیر گذشت

خشت کج

یادداشت

علیرضا مویدی‌فر ■

سیاوش یزدانی، زمانی که بازیکن سپاهان بود، یک بار طی یک مصاحبه، خطاب به پرسپولیسی‌ها توصیه کرد که به اصفهان نیایند، که اگر آمدند، خون‌شان پای خودشان است. این جملات، شاید در ابتدای امر، ناشی از فشار مسابقه و کری‌خوانی‌های معمول به نظر می‌آمد (کما اینکه همان موقع هم اینطور نبود) اما در واقع، نشان از رخدادی می‌داد که ریشه‌اش به چیزی بیش از یک دهه پیش از آن برمی‌گشت.

قدرت گرفتن سپاهان، در اوایل دهه ۸۰، پس از واگذاری به شرکت‌های صنعتی و متمول (مثل سیمان سپاهان و بعد ابر شرکت فولاد مبارکه)، همزمان با آغاز پروژه قطب‌زدایی از فوتبال ایران، اتفاقاً منجر به ایجاد پدیده‌ای شد که نوعی قطب‌سازی نوین به حساب می‌آمد. دست بازوثبات مدیریتی و اقتصادی که از شروط لازم موفقیت هر سازمانی است، سپاهان را که تا آن روزگار از تیم‌های متوسط و البته محترم فوتبال ایران محسوب می‌شد، بالا کشید. در روزگاری که پول، هرچه بیشتر جای خود را به عنوان رکن اساسی نتیجه‌گیری در فوتبال ایران تثبیت می‌کرد، سپاهان به موفقیت‌های درخوری رسید اما این همه ماجرا نبود.

جریان رسانه‌ای و مدیریتی که می‌کوشید تا با سرکوب کردن هر آنچه که به قطب‌های سنتی فوتبال ایران مربوط می‌شد، پروژه خویش را به پیش ببرد، خواسته یا ناخواسته، به وجود آورنده جریانی شد که حاصلش، کاشتن بذر نفاق و کینه میان فوتبال دوستان ایرانی بود. از یک سو، هواداران انبوه قدرت‌های سنتی، برکشیدن تازه‌واردان را برنمی‌تابیدند و از دیگر سو، هواداران کمتر تازه‌وارد هم به بازی جام و مقام، امکانات و داشته‌های جدید خود را به رخ کشیده و رقیب را تافته جدا بافته می‌نامیدند.

زنگ خطر از همان سال‌های میانی دهه ۸۰ زده شد. پیروزی سپاهان بر پرسپولیس در دو مسابقه حذفی با شائبه‌های جدی داوری، فارغ از اینکه در آن روزگار نسبت فشار افکار عمومی به داوری به امروز چقدر بود، شعله اختلاف را بالا برد و در خاموشی ابدی دیدگان سربازاحمدی، به اوج رسید. و ادامه یافت تا همین امروز.

بارها گفته و نوشته شد که باید جلوی چنین اتفاقاتی را گرفت اما چه حاصل؟ سرشکسته هوادار و اتومبیل له شده خبرنگار و تهدیدات علنی و عملی که به واسطه پدیده شبکه‌های اجتماعی، حالا عریان‌تر از همیشه شده، پیش زمینه‌ای بود برای حمله نارنجکی ۴ نفره اتوبوس حامل بازیکنان پرسپولیس.

در تمام این سال‌ها، آنها که تصمیم‌گیر و تصمیم‌ساز بودند، چه کردند؟ جز مماشات، جز فرو کردن سر در برف و آویزان شدن به دستاویز مستعمل «کی بود؟ کی بود؟ من نبودم؟» جز تبری جستن از فاعلان فعل و میراداشتن خود؟ جز نپذیرفتن مسئولیت‌های اجتماعی پست‌هایی که اشغال کرده‌اند؟ همان‌ها که در رسانه‌های مکتوب و صوتی و تصویری و دیجیتال، کاری جز محکوم کردن این رخدادها بلد نبوده و نیستند و البته که کوچه علی چپ، بهترین مکان برای پناه گرفتن آنها است.

استراتژی روشن است. بگذار اتفاق بیفتد، نهایتش می‌گوییم به ما مربوط نیست، یک محکوم کردن ساده و بی‌خرج و به گردن نگرفتن تمام کنش‌هایی که منجر به چنین اتفاقاتی می‌شود. حداقل برای طرف مقابل زحمتی ایجاد می‌شود که ممکن است در عملکرد او تأثیر بگذارد. چه بهتر... ما این وسط برنده‌ایم، نه تقصیری به گردن ما است و نه کسی کاری به کارمان دارد. فوق فوقش می‌افتد گردن چهارتا «تماشاگر نما» و «هوادار نما». اگر هم طرف مقابل رقیب دیرینه باشد که می‌توان به انواع بهانه‌های مبتنی بر تبعیض متوسل شد. چه کسی جرأت مقابله دارد؟ آخرش هم می‌گذرد و همه فراموش می‌کنند. همین حالا از هواداران تیم‌ها بپرسید، چند نفر سرباز احمدی را می‌شناسند و از سرنوشتش خبر دارند؟ مهم عنوان است. مهم این است که ببریم. و از آن مهم‌تر اینکه رقیب‌مان نبرد.

اینگونه است که بازیکن یک تیم، به خود جرأت می‌دهد تا نفس‌کش بطلبد و خون رقیب را مباح کند. اینها نتیجه ضعف بنیادین مسئولینی است که سمت‌های‌شان وابسته به یکدیگر است و جرأت ندارند مستقل از روابط درونی خود با اشخاص، تصمیمی بگیرند که بنیانگذار باشد. آنها کاملاً مطیع روابط و شرایط جاری در محیط کارشان هستند و هیچ‌گاه نمی‌توان از آنان انتظار داشت تا بازدارندگانی عادل باشند. کما اینکه تاکنون نبوده‌اند.

این بار هم به خیر گذشت اما هر خونی که از آغاز تا آینده، از چشم و دماغ کسی بریزد، بر گردن تصمیم‌سازان است که ملاحظه همه چیز را در تصمیمات‌شان می‌کنند، جز آنچه که به پاکیزگی روح فوتبال در این مرز و بوم کمک کند. فوتبال، جنگ نیست. منتظر کشته نباشید تا تکانی به خودتان بدهید. همین اتفاقاتی که ظاهراً «به خیر می‌گذرد» برای بیدار شدن کافی است. البته اگر خوتان را به خواب نزده باشید.

برای جوان با انگیزه اما بی‌تجربه رئال

وینیسیوس جونیور فرشته نجات یا فرشته عذاب؟

یادداشت

علی بابازاده ■

با وینیسیوس بازی نکن؛ او هر طور که دلش بخواهد کار می‌کند و انگار بر علیه ما است!» شب تساوی ۲ بر ۲ رئال مادرید مقابل آتالانتا در دور گروهی لیگ قهرمانان اروپا، کریم بنزما از فرلاند مندی دفاع چپ تیم خواست تا در حد امکان از پاس دادن به جوان برزیلی خودداری کند؛ وقتی سال ۲۰۱۷ باشگاه خبر انتقال این پدیده جدید و مستعد به سانتیاگو برنابئو را علنی کرد، انتظار داشتیم با مهره‌ای تمام کننده و دارای اعتماد به‌نفس کافی مواجه شویم اما، پس از گذشت تقریبی سه سال از آن روز، نه تنها وینی جی آر پیشرفتی نکرده، بلکه همچنان برای زدن ضربات آخر مشکل دارد! حاصل اعتماد غیرمنطقی زیدان به مهره شماره ۲۰ تیمش، در نهایت گریبان خودش را هم گرفت و تردید مدیران رئال مادرید نسبت به زیزو و تفکراتش، راهی جز پایان همکاری و استخدام یک مربی جدید باقی نگذاشت. تلاش و پشتکار مهاجم برزیلی برای بهتر شدن قابل تحسین است و بسیاری از موافقان و باورمندان که روزهای بهتری در انتظار او هست؛ به باور آنها وینیسیوس به یکی از اسطوره‌های رئال مادرید تبدیل خواهد شد و انتظارات از یک جوان ۲۰ ساله نباید بیشتر از حد معمول باشد؛ نکته اینجاست که به نظر در فصل آینده جایگاه مناسبی برای وینی جی آر فراهم نخواهد شد و کادر فنی بعدی کهکشانی‌ها، حاضر به اعتماد و اطمینان چشم بسته نیست. به لطف زین‌الدین زیدان و کوچ عظیمی از بازیکنان جوان و آینده‌دار رئال مادرید، فرصتی ایده‌آل برای وینی به وجود آمد و به جرأت می‌توان گفت که حاصل یک فصل اعتماد زیزو به او، تنها یک نمایش قابل قبول برابر لیورپول و دبل کردن مقابل قرمزهای مرسی ساید بود. زیزو با خط زدن نفراتی چون مارتین اودگارد، براهیم دیاز، خامس رودریگز، بورخا مایورال، لوکا یوویچ و نیمکت نشین کردن ماریانو دیاز و ایسکو مورد انتقاد قرار گرفت و حتی مصدومیت‌های پی‌درپی ادن هازارد هم کمکی به بهتر شدن وضعیت وینیسیوس نکرد. ظرف سالیان گذشته می‌دانستیم هر بار که صاحب توپ می‌شود، با تکنیک و سرعت فوق‌العاده خود می‌تواند به دروازه حریف برسد اما، سرنوشت حملات رئال قابل پیش‌بینی بود و اگر توپ آخر به جوان سیه‌چرده زیدان ختم می‌شد، محکوم به «گل نشدن» بود! موافقان وینی می‌گویند با گذشت زمان شرایط او بهتر خواهد شد و عنصر تجربه در سالیان آینده کمک شایانی به آمار گلزنی‌اش در خط حمله کهکشانی‌ها خواهد کرد؛ طعنه‌آمیز اینکه ۳ سال از انتقال پدیده باشگاه فلامینگو برزیل گذشته و هنوز هواداران رئال به دنبال افزایش اعتماد به نفس خرید ۴۵ میلیون یورویی تیم‌شان هستند. فشار انتقادات با وجود اتمام فصل کماکان ادامه دارد و در روزهایی که کیلیان امباپه و ارلینگ هالند، نگاه تمامی غول‌های اروپایی را معطوف به خود کرده‌اند، رسانه‌ها از مقایسه وینی با فوق ستاره آرژانتینی بارسلونا، لیونل مسی می‌نویسند. وینی جی آر در عرصه رقابت حتی قافیه را به آنسو فاتی نیز باخته و اگر مصدومیت بدموقع گریبانگیر مهاجم چپ بارسلونا نمی‌شد، ستاره جدید و واقعی دنیای فوتبال او بود. حاصل ۳۵ مسابقه در فصل ۲۰۲۱-۲۰۲۰ فقط ثبت ۳ گل زده و ۳ پاس گل بوده و جالب‌تر آنکه به تصمیم زیدان در ۲۲ مسابقه از وینیسیوس به عنوان بازیکن ثابت استفاده شده. طی ۹ بازی آخر رئال مادرید در تورنمت‌های مختلف، وینی جی آر به طور میانگین در دقیقه ۱۶۵ از زمین مسابقه خارج شده و اگر مورد اعتماد زیدان نبوده، پس چطور جلوتر از هازارد، رودریگو، آسنسیو و ماریانو به زمین مسابقه فرستاده شده است؟ با شگاه از نام وینیسیوس جونیور به عنوان یکی از مهره‌های غیرقابل فروش نام برده و به پیشرفت او امید دارد؛ وینی جی آر کماکان مورد اعتماد مدیران قرار گرفته اما، شاید دیگر بازیکن محبوب مربی آینده رئال نباشد. وینی برای بهتر شدن به بازی کردن نیاز دارد و صد افسوس که حالا زیدانی وجود ندارد تا به قیمت فروش ۱۰ بازیکن دیگر، از او به عنوان یار ثابت استفاده کند!

موج جدید کرونا در آرژانتین؛ کوپا آمریکا در هاله‌ای از ابهام

به دنبال افزایش موارد جدید ابتلا به کرونا در آرژانتین، در فاصله دو هفته تا آغاز کوپا آمریکا به میزبانی این کشور، برگزاری این تورنمنت معتبر قاره آمریکای جنوبی در هاله‌ای از ابهام قرار گرفته است.

به گزارش ایرنا، کلمبیا هفته گذشته به دلیل موج اعتراضات داخلی و مرگ‌آور در این کشور برسر پیشنهادات مرتبط با اصلاحات مالیاتی، امتیاز میزبانی خود را از دست داد.

دولت کلمبیا درخواست خود را به منظور تعویق این تورنمنت مطرح کرد اما کنفدراسیون فوتبال آمریکای جنوبی (کنمبول) با جواب قاطع منفی آنها را ناامید کرد.

قدیمی‌ترین تورنمنت قاره آمریکای جنوبی که قرار است از ۱۳ ژوئن آغاز شده و تا ۱۰ جولای ادامه داشته باشد، پیش از این نیز به دلیل پاندمی کووید-۱۹ یک سال به تعویق افتاده بود و کنمبول قادر به تعویق مجدد آن نیست.

میزبان جایگزین کلمبیا هنوز تأیید نشده و با توجه به تمام پیچیدگی‌های مرتبط با تغییرات لحظه آخری در برنامه، «گونزالو پلوسو» دبیرکل کنمبول همچنان امیدوار و مثبت‌اندیش است.

وی در این خصوص گفت: «با وجود زمان اندک باقیمانده، اوضاع را طوری مدیریت می‌کنیم که آرام باشیم و هفته به هفته تصمیم نهایی را خواهیم گرفت.»

دولت آرژانتین اعلام کرده است که از سوی کنمبول پیشنهادی را مبنی بر میزبانی تمام دیدارها دریافت کرده است.

نشریه محلی «اوله» به نقل از یکی از مقامات ارشد دولت آرژانتین نوشت که وزارت بهداشت آرژانتین در حال بررسی این پیشنهاد است.

با این حال، آرژانتین یکی از نقاطی است که به شدت با سخت‌ترین موج پاندمی دست وپنجه نرم می‌کند. این کشور روز سه‌شنبه با ۴۱ هزار و هشتاد مورد ابتلا، بالاترین میزان ابتلای روزانه را به ثبت رساند.

آرژانتین از هفته گذشته تحت قرنطینه شدید بوده و مدارس و رستوران‌ها تعطیل و مسافرت ممنوع شده است. ضمن اینکه با روند کند واکسیناسیون عمومی نیز شرایط تشدید شده است.

«کارلا ویزوتی» وزیر بهداشت آرژانتین نگرانی خود را از مخاطرات ناشی از این بحران ابراز کرد و گفت: «از نظر من، بهتر است که کوپا آمریکا چند ماه به تعویق بیفتد.»

ضمیمه رایگان

۱۶ صفحه

ویژه‌نامه آخر هفته ایران ورزشی را هر پنجشنبه از روزنامه‌فروشی‌ها بخواهید